

**PAUL
AUSTER**

Şans
Müziği

PAUL AUSTER
ŞANS MÜZİĞİ

Can Çağdaş

Şans Müziği, Paul Auster

İngilizce aslından çeviren: Seçkin Selvi

The Music of Chance

© 1990, Paul Auster

© 1993, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Viking Penguin / Penguin Books USA ve Akcalı

Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1993

12. basım: Aralık 2020, İstanbul

Bu kitabın 12. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4217-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750742170

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAUL AUSTER
ŞANS MÜZİĞİ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Seçkin Selvi

♥can

Paul Auster'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Ay Sarayı</i> , 1991	<i>Brooklyn Çılgınlıkları</i> , 2007
<i>Yalnızlığın Keşfi</i> , 1991	<i>Yazı Odasında Yolculuklar</i> , 2007
<i>Son Şeyler Ülkesinde</i> , 1992	<i>Duvar Yazısı</i> , 2008
<i>Kırmızı Defter</i> , 1994	<i>Karanlıktaki Adam</i> , 2008
<i>Leviathan</i> , 1994	<i>Lulu Köprüde</i> , 2009
<i>Yükseklik Korkusu</i> , 1995	<i>Görünmeyen</i> , 2010
<i>Duman - Surat Mosmor</i> , 1998	<i>Sunset Park</i> , 2011
<i>Timbuktu</i> , 1999	<i>Kış Günlüğü</i> , 2012
<i>Cebi Delik</i> , 1999	<i>Şimdi ve Burada</i> (J.M. Coetzee'yle birlikte), 2013
<i>Köşeye Kısırmak</i> , 2000	<i>İç Dünyamdan Notlar</i> , 2014
<i>Yanılsamalar Kitabı</i> , 2002	<i>Babamın Tanrı Olduğunu Sandım</i> (editör), 2015
<i>Kehanet Gecesi</i> , 2004	<i>4 3 2 1</i> , 2017
<i>Cam Kent</i> , 2004	
<i>Hayaletler</i> , 2004	
<i>Kilitli Oda</i> , 2004	

PAUL AUSTER, 1947 yılında ABD'nin New Jersey eyaletinde, Newark'ta doğdu. Daha 12 yaşındayken, önemli bir çevirmen olan eniştesinin kitaplarını okuyarak edebiyata büyük bir ilgi duymaya başladı. Columbia Üniversitesi'nde Fransız, İngiliz ve İtalyan edebiyatı okuduktan sonra dört yıl kadar Fransa'da yaşadı, Fransız yazarlardan çeviriler yaptı. XX. yüzyıl Fransız şiiri üstüne önemli bir antoloji hazırladı. İlk kez 1987'de *New York Üçlemesi* adlı yapıtıyla büyük ilgi gördü. Daha sonra *Ay Sarayı*, *Kehanet Gecesi*, *Köşeye Kısırmak*, *Son Şeyler Ülkesinde*, *Leviathan*, *Şans Müziği*, *Timbuktu*, *Yanılsamalar Kitabı*, *Yükseklik Korkusu*, *Brooklyn Çılgınlıkları*, *Yazı Odasında Yolculuklar*, *Karanlıktaki Adam* ve *Sunset Park* adlı romanları, *Yalnızlığın Keşfi* adlı anı-romanı, *Kırmızı Defter* adlı öykü kitabı birbirini izledi. Auster, eşi yazar Siri Hustvedt ve iki çocuğuyla birlikte New York, Brooklyn'de oturuyor.

SEÇKİN SELVİ, Üsküdar Amerikan Koleji'ni bitirdi. Öğrenimini Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde sürdürdü. *Tiyatro 70* ve *Edebiyat 81* dergilerini çıkardı. *Günaydın* ve *Sabah* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. *Milliyet Sanat* dergisinde tiyatro eleştirileri yazıyor. MGS Merkezi ve Yeditepe Üniversitesi'nde eleştiri dersi verdi. Asaf Çiyiltepe Ödülü, Aydın Üstüntaş ve Çevirmenler Derneği Onur Ödülü alan Selvi, 1957' den başlayarak tiyatro, felsefe, edebiyat dallarında 167 yapıtı çevirdi.

1

Koca bir yıl boyunca, paranın suyunu çekmesini beklerken, Amerika'nın bir ucundan öteki ucuna gidip gelmekten başka bir şey yapmadı. Bu kadar uzun süreceğini sanmamıştı, ama olaylar birbirini doğurmuş ve Nashe başına gelenleri kavradığı anda da bunun sona ermesini isteyecek noktayı çoktan geçmişti. On üçüncü aydan üç gün aldığı anda, kendine "Pot" adını takmış bir delikanlıyla tanıştı. Bu tamamen rastlantısal, hiç yoktan oluşuveren bir karşılaşmaydı; tıpkı rüzgârda kırılan bir dalın ayağının dibine savrulması gibi. Bir başka zaman olsa, Nashe'in ağzını açıp konuşacağı bile kuşkuluydu. Ama zaten her şeyi gözden çıkarmış olduğu için, yitirecek başka bir şeyi olmadığı için, bu yabancıyı bir kurtuluş, sonun bir ertelenişi, iş işten geçmeden kendisi adına bir şeyler yapabilmek için son fırsat gibi gördü. Ve hiç düşünmeden yaptı bunu. En ufak bir korku ürpertisi duymadan, gözlerini yumdu ve kendini bu olayın içine attı.

Her şey olayların peş peşe gelişinden, olaylar dizisinden kaynaklandı. Avukatın onu bulması altı ay almamış olsaydı, Nashe, Jack Pozzi ile karşılaştığı gün yollarda olmayacak, o karşılaşmayı izleyenlerin hiçbiri de gerçekleşmeyecekti. Nashe her ne kadar yaşamını bu terimler

çerçevesinde düşünmekten hoşlanmıyorsa da işin gerçeği, babasının Thérèse'in evi terk edişinden tam bir ay önce ölmüş olduğu ve kendisine kalacak paradan haberi olsa karısını gitmemeye razı edebileceği idi. Karısı kalmamış olsa bile, en azından Juliette'i Minnesota'ya, kız kardeşinin yanına götürmesine gerek kalmayacak ve Juliette'in kendi yanında kalması, onu yaptıklarını yapmaktan alıkoyacaktı. Ama o zaman itfaiyedeki görevini sürdürüyordu ve gecesi gündüzü belli olmayan böyle bir işte çalışırken iki yaşında bir çocuğa nasıl bakabilirdi? Biraz parası olsaydı, gece evde kalıp Juliette'e bakacak bir kadın tutabilirdi, ama zaten para olsaydı Sommerville'de iki ailenin paylaştığı o evin alt katını kiralamak zorunda kalmazdı, Thérèse de onu terk edip gitmezdi. Gerçi maşı çok düşük değildi, ama dört yıl önce annesine inme inince sıfır tüketmişti ve daha hâlâ annesinin öldüğü Florida'daki huzurevine aylık taksit gönderiyordu. Bütün bu koşullar karşısında, kız kardeşinin evi tek çözüm gibi gelmişti. Hiç olmazsa, Juliette gerçek bir ailenin yanında yaşayacak, çevresinde başka çocuklar olacak, temiz hava alabilecekti; bunlar, Nashe'in kızına sağlayabileceklerinden çok daha iyi olanaklardı. Sonra hiç beklenmedik bir anda avukat onu buldu ve para kucağına düşürdü. Büyük paraydı –iki yüz bin dolara yakın para, Nashe'in aklının köşesinden bile geçiremeyeceği bir para– ama para geldiğinde iş isten geçmişti. Son beş ay içinde önüne geçilemeyecek bir yığın olay patlak vermişti ve para bile bu olayların akışını durduramazdı artık.

Nashe babasını görmeyeli otuz yılı geçmişti. Son kez gördüğünde iki yaşındaydı ve o zamandan bu yana da bağları tamamen kopmuştu – ne bir mektup ne bir telefon, hiçbir şey. Miras işlerini yürüten avukatın dediğine göre, Nashe'in babası ömrünün son yirmi altı yılını

Palm Springs yakınlarındaki bir çöl kasabasında geçirmişti. Bir nalburiye dükkânı vardı, boş zamanlarında borsa oynuyordu ve bir daha hiç evlenmemişti. Avukat, baba Nashe'in geçmişinden hiç söz etmediğini ve ancak günün birinde bürosuna gelip vasiyetnamesini yazdırdığı zaman çocuklarının ortaya çıktığını söyledi. Avukat telefonda, "Kanserden ölmek üzereydi," diye anlattı, "ve parasını bırakacak başka kimsesi yoktu. Parayı iki çocuğuna bölüştürmeye karar verdi; yarısı size, yarısı Donna'ya."

Nashe, "Yaptığı yanlış düzeltmek için tuhaf bir yol," dedi.

"Evet, babanız oldum olası tuhaf biriydi, bundan kuşkunuz olmasın. Ona sizi ve kız kardeşinizi sorduğum zaman verdiği yanıtı hiç unutmayacağım. 'Herhalde ben-den nefret ediyorlardır,' dedi, 'ama artık buna üzölmek için çok geç. Tek isteğim, nalları diktikten sonra oralarda olup parayı aldıkları zamanki suratlarını görebilmek.'"

"Nerede olduğumuzu bilmesine çok şaşırđım."

Avukat, "Bilmiyordu zaten," dedi. "İnanın sizi buluncaya kadar neler çektim. Size ulaşmak tam altı ayımı aldı."

"Cenaze günü beni aramış olsaydınız çok daha iyi olurdu."

"İnsanın şansı bazen güler bazen gülmez. Altı ay önce sağ olup olmadığınızı bile bilmiyordum."

Acı duymak olanaksızdı, ama Nashe başka duygular, hüzne benzer bir şey, gecikmiş öfke ve pişmanlık gibi bir şeyler duyacağını sandı. Ne de olsa bu adam onun babasıydı, en azından bu bile yaşamın cilveleri hakkında iç karartıcı düşünceler için yeterliydi. Oysa sonuçta yalnızca sevinç duydu. Para onun için öylesine olağanüstü, yol açtığı sonuçlar açısından öylesine önemliydi ki, geri kalan her şeyi sildi süpürdü. Nashe oturup enine boyuna düşünmeden, Pleasant Acres Huzurevi'ne kalan otuz iki

bin dolarlık borcunu kapadı, kendine yeni bir araba aldı (iki kapılı, kırmızı bir Saab 900 – sıfır kilometredeki ilk arabası) ve dört yıllık birikmiş iznini aldı. Boston'dan ayrılmadan bir gece önce büyük bir parti verdi, sabahın üçüne kadar arkadaşlarıyla vur patlasın çal oynasın eğlendi, sonra yatağa girmek zahmetine katlanmadan yeni arabasına atladığı gibi Minnesota yoluna koyuldu.

Ve işte orada dünyası başına yıkılmaya başladı. Günlerin anılar ve kutlamalarla dolu olmasına karşın, Nashe durumun onarılmaz bir yere geldiğini yavaş yavaş kavradı. Juliette'ten çok uzun süre uzak kalmıştı ve şimdi onu almaya geldiğinde kızının kendisini neredeyse unutmuş olduğunu görüyordu. Kızını telefonla aramanın yeterli olacağını, onunla haftada iki kez görüşürse kızının belleğinde canlılığını koruyacağını sanmıştı. Ama iki yaşındaki çocuk şehirlerarası telefonda ne anlayacaktı ki? Altı ay boyunca kızı için yalnızca bir ses, uçup giden bir sesler birikimi olmuş ve giderek bir hayalet dönüşmüştü. Nashe kardeşinin evine geldikten birkaç gün sonra bile, Juliette onu yadırgıyor, kızını kucağına almak istese çocuk artık onun varlığına inanmıyormuş gibi kaçıyordu. Artık yeni ailesinin bir parçası olmuştu ve Nashe çocuğun gözünde bir davetsiz misafirden, sanki başka bir gezegenden düşmüş yabancından farklı değildi. Nashe, kızını oraya bıraktığı, uzun uzadıya düşünüp böylesine uygun bir çözüm bulduğu için kendine veryansın ediyordu. Juliette ev halkının gözbebeği, minik prensesi olmuştu. Oyun oynayabileceği, kendinden büyük üç kuzeni, Labrador av köpeği, kedi, arka bahçedeki salıncak, kısacası çocuğun isteyebileceği her şey vardı burada. Eniştesinin kendi yerini almış olduğunu düşünmek Nashe'i çileden çıkarıyordu ve günler geçtikçe bu duygusunu gizlemekte zorluk çekiyordu. Sonradan lise matematik öğretmeni ve okul takımının koçu olan eski futbolcu Ray Schwei-

kert, Nashe'e hep kalın kafalının biri olarak görünmüştü, ama adamın çocukların gönlünü kazanmasını bildiği de bir gerçektir. Schweikert çocukların gözünde Bay İyi, gönlü gani Amerikalı babanın tipik örneğiydi; Donna'nın da sevecenliği ve becerisiyle aile taş gibi sağlam bir temele oturuyordu. Nashe'in parası vardı, ama işler gerçekten değişmiş miydi? Nashe, Juliette'i yanına alıp Boston'a götürürse çocuğunun yaşantısının daha güzel olacağını düşünmeye çalışıyor, ama kendini savunacak tek söz bulamıyordu. Bencil davranmak istiyor, haklarını korumayı düşünüyordu, ama bunları yapmayı göze alamıyordu; sonunda gerçeği kabullenmek zorunda kaldı. Juliette'i bütün bunlardan koparmak, çocuğa yarardan çok zarar verecekti.

Düşüncesini Donna'ya açtığı anda, kardeşi buna karşı çıktı ve on iki yıl önce üniversiteyi bırakmaya karar verdiği zaman onu nasıl caydırmaya çalışmışsa, bu kez de aynı gerekçeleri göstererek kararından döndürmeye uğraştı: Acele etme, biraz zaman tanı, ardındaki köprüleri yakma. Donna, Nashe'in çocukluğu boyunca gördüğü o kaygılı abla pozundaydı ve o çağdan bugüne yaşları birkaç kez katlanmış olmasına karşın, Nashe ömründe güvenebileceği tek kişinin o olduğunu biliyordu. Ray ve çocuklar yattıktan sonra gecenin geç saatlerine kadar mutfakta oturup konuştular; Donna'nın bütün sevecenliğine ve sağduyusuna karşılık, tartışmaları tıpkı on iki yıl önceki gibi sonuçlandı: Nashe onu ağlatıncaya kadar dıretti ve sonunda pes ettirip kendi bildiğini okudu.

Donna'nın söyledikleri içinde kabul edip yaptığı tek şey, Juliette adına bir hesap açtırmak oldu. Donna, onun çilginca bir şeyler yapmak üzere olduğunu sezdi (konuştukları akşam da bunu söyledi) ve mirasın üstünden girip altından çıkmadan önce, bir bölümünü el sürülmeyecek biçimde bir yere yatırmasında ısrar etti. Nashe ertesi sa-

bah Northfield Bank müdürüne gitti, iki saat içinde gerekli bütün işlemleri yaptı. Günün geri kalan bölümünü ve ertesi sabahı da Minnesota'da geçirdikten sonra bavullarını topladı, arabanın deposunu doldurdu. Temmuz sonlarında sıcak bir ögle sonrasıydı. Onu uğurlamak için bütün aile n bahçeye toplandı. Nashe çocukları tek tek kucaklayıp öptü, sıra Juliette'e geldiğinde gözlerini göstermemek için kızını kuağına alıp yüzünü onun boynuna gömdü. Uslu ol, dedi. Babanın seni sevdiğini unutma.

Onlara Massachusetts'e döneceğini söylemişti; ama nasıl olduysa oldu, kendini tam ters yönde gider buldu. Otoyola gireceği yeri kaçırdığı için böyle olmuştu –bu herkesin başına gelebilecek bir hataydı–, ne var ki, Nashe yeniden otoyola çıkabilmesini sağlayacak ikinci girişe kadar fazladan yirmi kilometre yapmak yerine, içinden gelen bir dürtüyle ve yanlış yola gireceğini bile bile bir sonraki otoyol çıkışından saptı. Bu, önceden dnlmemi, birdenbire verilmiş bir karardı, ama Nashe iki sapak arasındaki kısıcık sürede, sonuçta iki sapağın da farksız olduğunu, ikisinin de aynı kapıya çıkacağını anladı. Ailesine Boston'a gideceğini söylemişti, ama onlara bir Şey söylemek zorundaydı ve aklına gelen ilk ad Boston olmuştu. Onu Boston'da daha en az iki hafta kimse beklemediğine ve bunca zamanı ne yapacağını bilmediğine göre, geri dönüp de ne yapacaktı? Ba döndürücü bir tasarıydı bu – ylesine bir özgürlüğü dlemek, nereye gittiğinin hiç de önemli olmadığını kavramak gerçekten ba dndrcyd. Canının istediği her yere gidebilirdi, canının çektiği her Şeyi yapabilirdi ve buna aldırı edecek bir Allah'ın kulu olmazdı. Ha hiç geri dnmemi, ha görünmez oluvermi, hiç fark etmezdi.

Nashe aralıksız yedi saat yol aldı, benzin almak için durakladıktan sonra bir altı saat daha direksiyon salladı ve sonunda bitkin dt. O sırada orta Wyoming'in ku-

zeyinde bir noktadaydı ve ufuktan yeni yeni şafak sökmeye başlamıştı. Nashe bir motele girdi, sekiz-dokuz saat küp gibi uyudu, sonra motel bitişiğindeki yirmi dört saat kahvaltı servisi yapan kafeteryaya gidip yumurta ve biftek yedi. Akşamüstüne doğru arabasına atladı, New Mexico'nun ortalarına kadar hiç durmaksızın yine gece boyu yol yaptı. Nashe, o ikinci geceden sonra, artık kendini kontrol edemediğini, şaşırtıcı, ezici bir gücün kuskacına girdiğini fark etti. Nereye gittiğini bilmeden, deli danalar gibi oradan oraya dolaşüyor ve bu gidişe son vermek için kaç kez karar verirse versin, bunu bir türlü gerçekleştiremiyordu. Her sabah artık yetti, artık bir yere gitmeyeceğim, diyerek yatağa giriyor ve her akşamüstü aynı istekle, yeniden arabaya binmek için karşı konulmaz istekle uyanıyordu. Yeniden o yalnızlığı, gece boyunca o boşluk içinde yol almayı, yolun uğultusunu teneinde duymayı özlüyordu. Böylece tam iki hafta yol aldı ve her gün kendisini biraz daha zorlayıp bir gün öncekinden daha uzun mesafe aşmaya çalıştı. Oregon'dan Texas'a zikzaklar çizerek, Arizona, Montana ve Utah'ı boylu boyunca kesen o upuzun, boş yollardan geçerek ülkenin bütün batı kesimini karış karış dolaştı; ama ne bir şey görüyordu ne de nerede olduğunu umursuyordu ve benzin ya da yemek isterken söylemek zorunda kaldığı birkaç sözcüğün dışında ağzından tek söz çıkmıyordu. Sonunda Boston'a döndüğünde, bir ruhsal bunalıma girmek üzere olduğunu düşündü, çünkü yaptıkları için başka bir gerekçe aklına gelmiyordu. Oysa daha sonra anlayacağı gibi, işin gerçeği sandığı kadar dramatik değildi. Öyle delicesine gezmekten keyif duyduğu için kendinden utanıyordu, hepsi o kadar.

Nashe işin bu kadarla kalacağını, kanına girip kendisine dur durak tanımayan illetten kurtulacağını ve eski yaşantısına döneceğini sanıyordu. Başlangıçta her şey

yolunda gidiyor gibiydi. İşe başladığı gün, itfaiyedeki arkadaşları yanık tenli olmadığı için dalga geçtiler (“Ne yaptın Nashe, tatilini mağarada filan mı geçirdin yoksa?”), daha öğle olmadan yine o her zamanki esprilere, belden aşağı fıkralara gülmeye başladı. O gece Roxbury’de büyük bir yangın oldu ve takviye ekibi istendiği zaman, Nashe döndüğüne sevindiğini, bu hayhuyu özlediğini söylemeye kadar vardırdı işi. Ama bu duygular ilk günkü gibi sürmedi; haftanın sonuna doğru, Nashe yerinde duramaz olduğunu, geceleri arabayı düşünmeden edemediğini fark etti. İzin gününde arabayla Maine’e gidip geldi, ama bu durumu daha da beter etti, çünkü araba kullanmaya doyamamıştı, direksiyonun başında daha uzun süre oturmak için içi içini yiyordu. Eski yaşantısını sürdürmeye çabaladı, ama aklı hep yollara, o iki hafta boyunca duyduğu esrikliğe gidiyordu ve yavaş yavaş kendini dağıtmaya karar veriyordu. Aslında işten ayrılmaya niyeti yoktu, ama kendine ayıracak daha fazla zamanı olamayacağına göre işten ayrılmayıp da ne yapacaktı? Yedi yıldır itfaiyedeydi ve sırf bir dürtü yüzünden, adını koyamadığı bir dürtü yüzünden işten ayrılma olasılığını düşünmek bile ters geliyordu. İtfaiyecilik kendisi için anlam taşıyan tek işti ve bu işe girdiği için hep mutluluk duydu. Üniversiteyi bıraktıktan sonra birkaç yıl –kitap satıcılığı, eşya taşımacılığı, barmenlik, taksi şöförlüğü gibi– çeşitli işlerde çalıştı; itfaiye sınavına girişi de tamamen rastlantıyla oldu, bir gece taksisine binen müşteri bu sınava gireceğinden söz edince, Nashe de bir kez denemeye karar verdi. Müşteri sınavı kazanamadı, Nashe ise o yıl sınava girenler içinde en yüksek puanı kazandı ve iş önerisi aldı. Oysa itfaiyeci olmayı dört yaşından bu yana hiç aklından geçirmemişti. Telefon edip olanları anlatınca Donna güldü geçti, ama Nashe kararından caymadı, kursa devam etti. Bunun tuhaf bir se-

çim olduğu kuşkusuzdu, ama itfaiyecilik Nashe’i iyiden iyiye sardı ve mutlu etti, itfaiyeci olduğu için hiç pişmanlık duymadı. Birkaç ay önce olsa, itfaiyeden ayrılmak aklının köşesinden geçmezdi, ama o zaman yaşamı ucuz bir güldürüye dönüşmemiş, yer yarılıp onu yutmamıştı daha. Belki de bir değişiklik yapmanın sırası gelmişti. Bankada hâlâ altmış bin dolardan fazla parası vardı, belki de fırsat varken işten ayrılmak için bu parayı kullanabilirdi.

İtfaiye şefine, Minnesota’ya taşınacağını söyledi. Söylediği akla yakındı, üstelik daha da inandırıcı olması için eniştesinin bir arkadaşından (nalburiye dükkânında) ortaklık önerisi aldığını, kızının o çevrede yetişmesinin uygun olacağını uzun uzadıya anlattı. Şef bu masalı yuttu, yine de Nashe’e budala demekten geri durmadı. “Bunlar hep o şıfıntı karının yüzünden,” dedi. “Karı sik-tirip gidince sen de kafayı yedin Nashe. Aslan gibi bir adamın, bir karının apışarası yüzünden yıkıldığını görmek kadar içler acısı bir şey olamaz. Topla kendini oğlum. O Allah’ın belası tasarıları unut ve işine bak.”

Nashe, “Kusura bakma şef,” dedi, “bunu yapmayı iyice aklıma koydum.”

“Aklına mı koydun? Hangi aklına. Gördüğüm kadarıyla sende akıl makül kalmamış.”

“Beni çekemiyorsun da ondan böyle diyorsun. Benim yerimde olmak için sağ kolunu verirdin.”

“Ve Minnesota’ya taşınırdım, öyle mi? Geç onu arkadaş. Yılın dokuz ayı bora, tipi altında yaşamayı düşününceye kadar, on bin şey gelir aklıma.”

“Pekâlâ, günün birinde yolun düşerse, bir uğrayıp merhaba demeyi unutma. Belki sana tornavida gibilerden bir şey satarım.”

“Çekiç sat daha iyi Nashe. Belki kafana indiririm de aklın başına gelir.”

Boston'lı Jim Nashe, otuzlu yaşlarını süren sorumluluk sahibi bir baba, hayat kurtaran bir itfalyecidir. Küçük bir mirasa konunca yaşamını sıradanlıktan kurtarıp bir çılgınlık yapmaya karar verir ve etrafa para saçarak ABD'nin dört bir yanını dolaşır durur. Bir süre sonra, Pozzi adında gezgin bir kumarbazla tanışır. Pozzi, Nashe'in hayatında farklı bir sayfa açacak; onun kaderini iskambil kâğıtlarına bağlayacaktır.

Paul Auster'in usta işi romanı *Şans Müziği*'nde şans, kimi zaman rastlantıya, kimi zaman yazgiya, kimi zaman da iradeye yaslanan değişken ve güçlü bir kavram. Auster, şaşırtıcı bir düşünce gücüyle özgür olmanın ve kendini denetlemenin anlamlarını irdelerken insanlığın yaptığı seçimlerin altında yatan gerekçeleri sorguluyor.

Şans Müziği, yalnızca çağdaş edebiyata değil, varoluşa da değişik bakış açıları getiren benzersiz romanlardan.

#şans #kader #irade #rastlantı #özgürlük #yokluk #poker #risk
#varoluş #oyun

 can

can yayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [v](#) can yayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4217-0

9 789750 742170